

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1989

25. årg.

Fristedene i Israel

Mos. 19, 1-3

Da Guds eiendomsfolk var gått over Jordan og inn i Kanans land, gav Gud gjennom sin tjener Moses bud om at det skulle velges ut 6 byer som fristeder for at de som av vanvare slo noen ihjel kunne fly dit. Veiene skulle også gjøres i stand, slik at manndraperen kunne nå fram, så ikke blodhevnen nådde ham igjen.

Gud er en hellig Gud som vredes over all synd. Synden kom inn i verden ved ett menneske og døden ved synden, og døden trengte igjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle.

Guds vrede hvilte over alle. Den som synder skal dø. — — — Men tenk du. Det var noe i Guds hjerte. Han utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvold ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for Hans åsyn, idet Han i kjærlighet forut bestemte at vi skulle få barnekår hos seg ved Jesus Kristus etter sin viljes frie råd.

Han har gitt oss et fristed i Kristus som en fortapt synder kan fly hen til og bli berget fra blodhevnen. Djevelen er vår svorne fiende som anklager oss natt og dag for Guds åsyn. Verden anklager oss, og verste fienden ber du djupt i din eigen barm. Les i Guds Ord og se hva det står: Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som retferdiggjør.

Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja hva mere er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.

Der, i fristedet Jesu fullbragte frelsesverk, er du evig trygg. Her kan du få hvile ut, på en grunn som evig står, om jord og himmel selv forgår. — — — Å fly til den fristaden skjønne til Frelserens vunder og sår, barmhjertighet der du skal finne, forløsning i blodet du får.

Oddvar Lønnerød

Han setter sitt liv til

Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene (Joh. 10, 11)

Du er kanskje fredløs, gledeløs, kald og ulykkelig, og du har ikke noen venn å dele dine urolige tanker med. Men her skal vi gi deg trygg rettledning om hvorledes du skal få et varmt, lykkelig og fredfullt hjerte.

Hvordan skjer det?

Jo, bare ved at du får se Jesus og feste ditt blikk på Ham når Han sier: «Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» Får du dette inn i ditt hjerte, skal det sannelig begynne å bli varmt der inne. Ja, du skal få en usigelig glede og lykke. Be Gud vise deg den barmhjertighet at Han gir deg en stille ånd og et åpent sinn når du hører Herren si disse ordene. Tenk så på hvem Han er som taler. Tenk på at det er den samme som du taler med når du ber. Det er din Frelser. Se på Ham og hør Ham si: «Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.»

Og se, det er ennå bare Hans ord du betrakter. Se Ham siden i selve gjerningen som omtales. Se Hans villighet i lidelsen, Hans bitre død. La så disse ordene: «— setter sitt liv til for fårene,» forklare for din sjel alt det du ser.

Se hvorledes Han frivillig går frem mot mørkets makt da de lette etter Ham i haven. Hør hvorledes Han sier: «Er det meg dere leter etter, så la disse gå».

Se hvor stille Han går til rettersstedet og lar seg gjennombore på hender og føtter til korsets tre. Og når du ser Ham i dette dødens alvor, så hør Ham si: «Jeg gir mitt liv for fårene.»

Våger du ennå å mistro Hans kjærighet og godhet imot deg?

La nå din Frelser være den Han er, nemlig den evige og ufattelige godheten som ikke engang kunne se på at folket i ørkenen sultet, eller at en mann hadde en vissen hånd. Hvor mye mindre kan Han da se din sjel i noen slags fare uten å komme deg til hjelp!

Det var jo nettopp for sjelenes frelse Han kom til verden.

C. O. Rosenius

Ut ifra mørkets makt

Les Rom. 7, 7-25

Vi kjenner jo Rom. 7. Beskrivelsen av denne veldige kampen. Men hva dreier denne kampen seg egentlig om? Hvem er det som kjemper mot hverandre her?

Jo, det er mørket i mot lyset, løgnen i mot sannheten. Paulus trodde løgnen. At han ved å hengi seg til å leve etter Guds vilje kunne bli slik som Gud ville ha en. Det var Paulus sin tro. Den var han oppvokst med. Den var han opplært i fra barnsben av. I virkeligheten en tro på menneskets mulighet bare Gud fikk slippe riktig til. Du

finner mye av dette i dag også. At Gud skal hjelpe meg så jeg kan stå for Gud i kraft av hva jeg er blitt i meg selv. Bare vi er lydige så!

Alle sier det ikke like ut, men i hjertet så er dette håpet. At Gud vil ha med aldeles elendige syndere å gjøre blir for underlig.

Jeg vil spørre deg som leser: «Når du skal inn for Gud, hvem ser du på da? Deg selv? Om du er åndelig nok? Om du har syndet? Om du har gjort dette og hint som du vet du som kristen burde o.l.?

Det religiøse – religiøse og ikke kristne – sinn, vokter på *seg selv*. En er liksom på utsiden av seg selv, og betrakter seg selv. Hvor dan en klarer rollen! Så finner en snart noe her, og snart noe der som må forandres og forbedres, og så blir en gående slik å flikke, og setter nye lapper på et gammelt klesplagg. Å, om budskapet kunne nå deg der; Kast deg i Frelserens armer, legg deg til ro ved Hans bryst.

Hva var det Paulus fikk erfare her i Den Hellige Ånds skole? Jo, et gammelt «klesplagg», var det han forsøkte å gjøre til noe annet enn hva det faktisk var. Skittent! Ubrukelig! Alt sammen!

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Bø,

Vistnesvn., 4070 RANDABERG

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Å, som han kjempa for sin egenrettferdighet. Men så falt han altså igjennom igjen og igjen. Å du, for en smerte. Det vet jo den som har prøvd det!

Slik kan Gud slå et menneske fullstendig til jorden. Du anser deg som død og ubrukelig. Ditt eneste håp da er Guds nåde. Du lengter etter å høre *nådeordet*. *Frelsens budskap*. Min nåde er deg nok! Ja, det er det eneste budskap som kan løse en synder ifra treldom og frykt!

Vi sier; Gud er stor! og *alt* ved Gud er stort. Vi fattet lite av det, men vi vet at det er slik. Så er også Hans nåde stor! Så stor at Han sendte Jesus så dypt ned i vår elendighet at det går ikke an å komme under. Hvor dypt du enn har falt, Han har også vært der!

Det står at Han for ned til helvete. Du, det er kjekt å være en kristen når livet går slik på det jevne. Det er lett å tro da! Men du, hva vil du trøste deg til den dagen du får se liksom Paulus her i teksten, at helvete det finner du også her inne, i ditt eget hjerte? Hva da? Jo, da er min eneste trøst, at Jesus har også vært der. Har jeg falt dypt, så har Han vært dypere. Er alltid under meg for å ta imot, som en sa det.

Men om Gud har fått slå et menneske ned på denne måten, så er

fremdeles kjødet, «det gamle menneske» der. Og snart så begynner det å ville bygge seg opp igjen. Det gamle menneske. Det egenrettferdige menneske, som elsker sin religiøsitet, og det å gjøre seg stor på *sin egen åndelighet*. Det skal ikke til himmelen for å takke Jesus, og undre seg over den store nåde at jeg nådde fram. Men det skal til himmelen for å få lønn. Og det forferdelige er, at dette gamle menneske som er en svoren fiende av det nye, fremdeles lever i oss troende. De kan aldri bli venner. Det er og blir en livslang kamp på liv og død. Der denne kampen er ukjent, der er det åndelig død, og der hvor det gamle mennesket har seiret, der er det død. Da er du ingen kristen. Da er du bare et religiøst menneske. Religiøst virksom! Det er *dine egne krefter* og følelser som er i sving og bedrar deg!

Jesus spør: «Elsker du *meg*? Har du *meg* kjær? Her ligger trykket på *meg*. Her blir det gamle menneske avslørt. Religiøst virksomt kan det være, men det kan ikke elske Herren! Bare den som kjenner syndens nød seg vender hen til nåden fri.»

Men det er altså en vesentlig forskjell på den som er født av Gud, og en som ikke er det. Den som er født av Gud kjenner det

gamle menneske igjen etter *dets vesen*, og lider under det.

Det stikker nemlig hodet frem i de helligste stunder. Midt i din bønn innfor Guds åsyn kan du finne deg beskjeftiget med syndige tanker. Du hører ditt hykleri, falskheten, forestillelsen, dette at du gjør deg til o.s.v. Det finnes saktens nok av de «helgener» som benekter at det er slik. Guds herlighet er for dem at Han gjør *dem* stor, og ikke at Han i sin nåde selv er så stor at Han steg ned i vår synd og elendighet for siden å kunne ta seg av *syndere*. Hvem er du egentlig, om du skal se sant på deg selv?

Og dette som den troende med fortvilelse ser ennå finnes i hans liv, har han med seg innfor Gud. *Gud vær meg arme synder nådig!* Han er ikke kvitt det gamle menneske. Tvertimot, det er nå han først ser sant på det. «Ifra isse til fot hjertets innerste rot, kun en eneste masse av synd.» Det er ingen andre enn den som har erfart det som fatter den nød det er å erfare dette, etter å ha vært kristen i årevis. *Kun en eneste masse av synd.*

«Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.» (v 19). Hva er det den kjære Paulus skriver her? Jo, han skriver at *han gjør det*

onde! Kan det være sant? Vil dagens kristne ha noe med en slik Paulus å gjøre mon tro? Og han sier mer: «*Det gode gjør jeg ikke!* Nå hadde han fått se i Guds lys hva det gode virkelig var. *Men det gjør jeg jo ikke!* Enda jeg gjerne vil!

Paulus kunne ikke gjøre det virkelig gode, enda det var et nytt menneske der inne. «For etter mitt indre menneske slutter jeg meg med glede til Guds lov» (v 22). Dette sier bare et gjenfødt menneske. Det det nye menneske kunne, var å klage sin nød for Gud. Altså bekjenne sine synder. Det var nytt!

Men jeg vil spørre igjen: «Vil dagens kristne ha noe med en slik Paulus å gjøre mon tro? Dette er korsets anstøt for de mange og vi må be til Gud om at vi ikke må reise oss imot dette. P.g.a. dette anstøt har så mange funnet på noe hokus-pokus om at han siden flyttet inn i Rom. 8, og så hadde han det ikke slik mer. Jo, Paulus forble like hjelpestøt i seg selv livet ut. Derfor sier han også: «Jeg roser meg av min skrøpelighet, og når jeg er svak da er jeg sterk. For da er det at Jesus får virke!»

Tenk å oppdage en dag når det er for sent, at jeg er fremdeles i mine synder, for jeg ville ikke vite av Jesus *alene* til rettferdighet,

helliggjørelse og forløsning. (1 Kør. 1, 30).

Det er de troendes visdom, gitt dem av Gud, at de erkjenner Jesus slik. *Ham alene!* Ja, jeg vil gjerne tro slik. Leve i det alltid. Men så oppdager jeg at jeg strever jo med mitt allikevel! Ja, kjødet er der fremdeles med sine mange

krumspring. Men det er erkjennelsen også! Den erkjennelse bare de troende har. *Jesus alene til frelse og salighet!*

Se til at ikke lyset i deg er mørke, sier Jesus. Skal vi ta det alvoret inn over oss?

Einar Kristoffersen

Ole Rolfsnes reiste i mange år som forkynner i NLL, (han døde for få år siden flere og nitti år gammal). I løpet av denne tiden som forkynner skrev han også en rekke stykker for bladet.

Forstandens tro og hjertets tro

Det snakkes meget om at det er troen på Jesus som frelser, men lite om *hva slags* tro det er som frelser. Overskriften over disse linjer forteller at det finnes to slags tro. Blir alle som sier at de tror frelst, da ville det ikke bli få slik som Skriften sier. Og Guds ord tar aldri feil, de vil alle gå i oppfyllelse til den minste tøddel, sier Jesus i Mt. 5.

Blir det da ikke nødvendig for deg og meg å ta en liten stund for å undersøke hva slags tro vi har? Mange tror på Jesus, men likevel er de klar over at deres liv med Jesus ikke er i orden. Og andre tror

Undertegnede (Red.) ønsker å ta opp igjen noen av disse stykkene i kommende numre av bladet, da de fremdeles taler sterkt til oss, og begynner med:

fullt og fast at alt er i orden, uten at det er det i virkeligheten. Alt avhenger av hva slags tro du har, sier Skriften. Du kan ha tro som flytter fjell, men ikke kjærlighet, og da nyttet det ikke (1. Kor. 13). Andre skal på den ytterste dag vise til at de har gjort kraftige gjerninger i Jesu navn, og drevet ut onde ånder i Hans navn, og likevel skal Jesus si til dem at Han kjenner dem ikke. Dette skulle vise at en tro er i virksomhet, uten at den fører til frelse.

I et menneskes legeme finnes der to viktige senter: Hjerte og hjernen. Hjertet oppeholder livet,

og når det ikke fungerer lenger blir livet borte og mennesket dør. Hjernen er nyttig til mange ting, men den kan ikke oppholde livet om den blir alene. Men når hjertet og hjernen arbeider sammen, da kan de oppholde livet og utføre meget sammen. Slik er det også med en gjenfødt og troende hjerte og en hjerne som er opplyst av Guds Ånd når de arbeider sammen og er styrt av Gud. Men menneskenes medfødte hjerne eller forstand kan aldri se Guds rike eller komme inn i det, det kan du se av 1 Kor. kap. 2, og Rom. kap. 3.

Hvorledes blir vi så utsatt for å få forstandens tro? Det skjer ved det vi leser, hører og lærer. Hvis den som forkynner eller lærer ikke selv har et troende hjerte og Den Hellige Ånd, men har tilegnet seg kunnskapen ved sin forstand alene, uten å ha erfart det i sitt liv til troens gjenfødelse av hjertet, kan han overføre det til menneskenes forstand og hjerne uten at det blir til liv og et nytt hjerte. For Skriften sier at det er Ånden som gir liv, kjødet gjør ikke noen gagn.

På den annen side, kan du ha en lærer eller høre en forkynner som selv eier et troende hjerte og Den Hellige Ånd, som taler til samvittigheten og hjertet slik at det fører deg til Jesus som er livet og kan gi

liv til hvem Han vil. Da følger livet med leren eller forkynnelsen, og du får del i begge deler, om du kommer under ordet, og Åndens påvirkning, som skaper troen på Jesus i hjertet. Derfor er det så viktig med forkynnere og lærere som selv eier livet og Ånden, som Ånden kan utføre sin gjerning gjennom.

Siden vi har så få forkynnere og lærere som eier Ånden og hjertets tro, har forstandens tro fått utbre seg i vårt land mer enn vi tror. Og tro uten liv fører ikke frem. En annen grunn kan vel også være: Når en prest eller forkynner skal ansettes, en menighetens hyrde, da blir de som oftest bare spurt om hva de lærer. Men jeg tror ikke det er ofte de blir spurt om de er frelst og eier livet eller hjertets tro på Jesus og Åndens forbindelse med himmelen, og derfor er vel også så mange prekener tørre og åndstommme. De sier ikke noe galt, men ikke noe av det griper hjertet, og ordet tar liksom ikke tak i oss og en får ikke noe ut av det for hjertet og troen. Så jeg må spørre meg selv om det er meg det er noe galt med, eller om dette er forstandens tro som ikke eier Ånden eller blir brukt av Den Hellige Ånd.

Her trenger vi en grundig vekkelse, og jeg vil be deg som ber, om å ta dette med i dine bønner.

Forskjellen på disse to slags tro, viser seg også på en annen måte. Der blir ikke noe åndelig samfunn mellom dem som har hjertets tro og dem som har forstandens tro. De kan arbeide sammen i det kristelige arbeide, men de som har tilegnet seg troen bare ved sin forstand blir aldri fortrolige med Åndens samfunn, og vil aldri kjenne seg hjemme der. For Skriften sier: De har ikke fått den Ånd som hører Gud til, og et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, da det er åndelig.

Den derimot som har hjertets tro, har ikke fått den ånd som hører verden til, men den Ånd som er av Gud, så han skal kjenne det som er gitt oss av Gud. For oss har Gud åpenbart det som øyet ikke så og øret ikke hørte og som ikke kom opp i noe menneskes tanke.

Den som eier hjertets tro, der er kjærligheten drivkraften i alt hans liv og gjerning, og han eier tålmod og et tilgivende sinn, mens forstandens tro fører med seg en sikkerhet som ikke noen kan rokke.

Ole Rolfsnes

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

(forts. fra forrige nr.)

Jeg avslutter med en siste tanke til overveielse: her er noget å lære for dem som elsker sin Herre. Hvad burde vi gjøre? Vi burde efterligne Moses, hvis opgave det var å sette kobberslangen på en stang. Det er din og min gjerning å løfte opp Kristi Jesu evangelium så alle kan se det. Alt hvad Moses hadde å gjøre, var å henge op slangen i alles påsyn. Han sa ikke: «Aron, kom hit med ditt røkelse-skar og en flokk prester og lag en

sky av duftende røkelse.» Heller ikke sa han: «Jeg vil selv tre frem i min kledning som lovgiver og stå der.» Nei, han hadde ingen ting høitidelig eller ceremonielt å gjøre. Han skulde bare fremstille kobberslangen og la den være blottet og bar for alles blikk. Han sa ikke: «Aron, bring hit et gyllent klede og innhyll slangen i blått og skarlagen og fint lin.» En slik handling ville ha vært stikk i strid med hans ordre. Han skulde la

slangen være utilsløret. Dens kraft lå i den selv og ikke i dens omgivelser. Herren bad ham ikke om å male stangen eller tildekke den med regnbuens farver. Nei, hvilkensomhelst stang var god nok. De døende brydde sig ikke om å se stangen, de behøvde bare å se slangens. Jeg tenker han laget en pen stang, ti Guds arbeide bør gjøres ordentlig, men slangens var allikevel det eneste man skulde se på. Det er det vi skal gjøre med Herren. Vi må forkynne *ham*, preke *ham*, gjøre *ham* synlig for alle. Vi må ikke skjule ham med våre forsøk på å synes veltalende og lærde. Vi må gjøre alt for at Kristus kan bli sett, og ikke tillate noget som skjuler ham. Moses kan gå hjem og gå til sengs når slangens først er blitt ophøiet. Alt det som behøves, er at kobberslangen skal være synlig dag og natt. Predikanten kan skjule sig så ingen kan vite hvem han er, ti har han fremstillet Kristus, da gjør han best nytte ved å være ute av veien.

Og nu dere lærere, lær barna om Jesus. Vis dem Kristus korsfestet. Hold Kristus frem for dem. Dere unge menn som forsøker å preke, søk ikke å gjøre det for storagent. Den sanne storhet i å preke ligger i at Kristus blir herlig fremstillet. Der behøves ingen annen prakt. Hold selvet i bak-

grunnen, men la Kristus være malt for folks øine som korsfestet. Ingen uten Jesus, ingen uten Jesus alene. La ham være summen og innholdet av all din forkynnelse.

Nogen av dere har sett hen til kobberslangen, vet jeg, og er blitt lægt, men hvad har dere gjort med kobberslangen siden? Du har ikke trådt frem for å bekjenne din tro og slutte deg til menigheten. Du har ikke talt til nogen om hans sjel. Du har lagt kobberslangen på kistebunnen og gjemt den bort. Er dette rett? Ta den frem og sett den på en stang. Kunngjør Kristus og hans frelse. Det var aldri meningen at han skulde behandles som en raritet på et museum. Han er bestemt til å utstilles på veiene så at de som er litt av synden, kan se ham. «Men jeg har ingen stang som passer,» sier en. Den beste stang til å fremvise Kristus på er ein høi en, så han kan sees så meget lengere. Ophøi Jesus. Tal vel om hans navn. Jeg vet ikke nogen annen dyd der kan være ved en stang enn at den er høi. Jo mere du kan tale til din Herres pris, jo høiere du kan løfte ham op, des bedre, men ved alle andre talemåter er der intet å rose. Løft dog Kristus op. Jeg tror jeg har fortalt dere en gang om et billede som jeg så av kobberslangen. Kunstneren fremstillet alle slags

folk som stimlet sammen om stangen, og mens de så, falt de fryktelige slanger fra armene på dem, og de blev i live. Der var en slik mengde omkring stangen at der var en mor som ikke kunne komme nær den. Hun bar på et litet barn som var bitt av en slange. Du kunde se de blå merker efter giften. Og da hun ikke kunde komme nærmere, løftet hun barnet sitt op og snudde det lille hode så det med sitt barneøie kunne se på kobberslangen og leve. Gjør slik med barna, søndagsskolelære-re. Selv mens de er små, skal du be om at de må se han til Jesus Kristus og leve. For der er ikke satt nogen aldersgrense. Gamle menn som var bitt, kom hinkende

med sine krykker. «Åtti år gammel er jeg,» sa en, «men jeg har sett hen til kobberslangen, og jeg er lægt.» Smågutter blev bragt dit av sine mødre, skjønt de nesten ikke kunde tale rent ennå, og de ropte på sitt barnesprog: «Jeg se på den store slangen og bli frisk.» Alle klasser, kjønn, karakterer og naturer så og fikk leve. Hvem vil se hen til Jesus i denne beleilige time? Kjære sjel, vil du eie liv eller ikke? Vil du forakte Kristus og forgå? Da får ditt blod komme over ditt eget hode. Jeg har fortalt dig Guds frelsesvei, grip tak i den. Se hen til Jesus straks. Må hans Ånd i ømhet bevege dig til å gjøre det. Amen.

Jeg vil komme nå

Skovgaard-Petersen forteller gripende om en av sine opplevelser ved et møtesamvær nede i Danmark. Han talte den kveld over ordet: *Kom!* Særlig la han tilhørerne vart på hjertet at de måtte komme til Herren *nå* uten oppholdelse – straks, i kveld. «Jeg ville slutte,» sa domprosten, «men gang på gang la Guds hellige ånd nye ting i min tanke i forbindelse med sannheten: Kom nå!»

Det hendte likevel ikke noe synlig på møtet. Men dagen etter kommer en mann opp til Skovgaard og sier: «Vet du hva som hendte i går kveld?» Så fikk han historien. En mann hadde under samtaLEN bøyd seg til sin kone (som var en kristen) og hvisket henne i øret: «Jeg vil komme nå». Så hadde de bøyd seg sammen hjemme. – Da konen, etter å ha laget til kveldsmaten, kalte på sin mann, fikk

hun ikke svar. – Han lå død i knelende stilling ved sengen. «Da skjønte jeg,» sa Skovgaard, «hvorfor Guds ånd igjen og igjen la meg på hjertet å rope ut dette: *Kom nå!*»

Så faller kanskje disse linjene i øynene på en som ennå ikke har fred med Gud i en god samvittig-

het. *Kom nå!* Utsett det ikke lenger! Det haster! Det er ikke sikkert du får flere anledninger.

Det er slett ikke sikkert du skal slå øynene opp til en ny dag.

«Lykksalig, lykksalig hver sjel som har fred, for ingen kjenner dagen før solen går ned».

Forlik deg nå med Gud!

Jesus sa ein gong til jødane: «De fer vill av di de ikkje kjenner Skriftene», og ved eit anna høve sa han gjennom Peter: «I skriftene er det noko som er vant å skyna, og som dei ulærde og ustøde mistyder, liksom dei og gjer med dei andre skriftene, til sin eigen undergang». (2. Pet. 3, 14-18).

I Bibelen er det nokre ord som går igjen ofte. Ord som Gud tala mange gonger og på mange måter, til forfe-drane og til oss som lever i dag. Det er orda **FORSONING**, **RETTFERDIG-GJERING** og **FORLIK DEG NÅ MED GUD!** At dei er vanskeleg å forstå, og kan mistydast av lek og lerd ser og høyre me ofte. Sist hørde eg det på eit møte, og det blei gjenteke i morgon-dakten i dag. Årsaka er vel at ingen kan skyna dei rett ved sin forstand, eller læra det ved nokon skule, Gud åleine kan openberra det for umyndige og

barnslege. Han løyner det for vise og forstandige, og openberer det for umyndige og barnslege, er Jesus sine ord. På det møtet tala ein ung og ny forkynnar ut frå 2. Korint. 5. Kap. og sa: *Kristus forsonte oss med seg sjølv og gav oss forsoningsteneste*. Eg kvakk til med det same, og tenkte: Er du verkeleg så uklar, eller kan det vera at det står verkeleg slik i den nye oversetjinga av den Bibelen han las frå? Det fyrste eg gjorde då eg kom heim var å finna fram nytestamentet av 1975. Og det sto som overskrift over avsnittet han las: «*Forsoningens tjeneste*», og i vers 19: «*Kristus forsonte oss med seg selv og gav oss forsoningens tjeneste*».

I min Bibel, revidera omsetjing frå 1938 står det: «Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv ved Kristus og gav oss forliks-tenesta, fordi Gud i Kristus forlikte verda med seg sjølv, so han ikkje lenger tilreknar dei

misgjerningane deira og hev lagt forlikssordet ned i oss. So er me då sendebod i staden for Kristus, liksom Gud sjølv gav fyreteljing gjennom oss; me bed i staden for Kristus : *Lat dykk forlika med Gud! Den som ikkje visst av synd, hev han gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdige for Gud i han.*» Ordet forsoning finst ikkje her. Dette skulle vel vera vitnemål om at Skrifta kan mistydast og føra til undergang for den som les Guds ord, forkynner det, og den lærde som omset Guds ord. Kjære brør og systre og forkynnurar, ver ikkje så snar til å forlata den gamle gode og gå over til den nye av 1975, kjøp heller Norsk Bibel av 1988 omsetjinga.

Me vil ta fram litt av det Guds ord forkynner og lærer om orda forsoning, rettferdigjering og forlik deg nå med Gud, i von og bøn om at Heilaganden kunne gjera desse livsviktige orda klarare for Guds folk og deg som enno står utanfor livet i Kristus.

Forsoninga

Me syng i ein song: «Forsoninga er vunnen i Jesu Kristi blod, til meg frå korset freden hans er floten». Det første me må streka under når det gjeld forsoninga er at Gud er åleine om soninga, her kunne ikkje noko menneske gjera soning hverken for sine eigne synder eller for andres synder. Gud sa at den som syndar, han skal døy, og her er det ingen skilnad, alle har synda og er ærelause for Gud (Rom. 3, 22-23) og synda si løn er døden (Rom. 6, 23), difor er det so laga at alle menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom (Hebr. 9, 26). Guds dødsdom over alle menneske står evig fast, og vil i Guds time møta alle, av di alle synda, og utan at blod blir utrent, får ingen forlating (Hebr. 9, 22).

Mange menneske prøver sjølv å sona

sine synder ved eige liv og gjerningar, og er du av dei, vil du ein dag få sjå at du blir utanfor, for du sette målet for lågt. Og her er Guds mål: Du lyt bli funnen heilag, uskyldig, rein og skild frå syndarar og opphøya til himlane, i Guds augo som me har å gjera med, med andre ord rettferdig og heilag og fullkommen som Gud. Les Hebrewarbrevet, så vil du sjå at dette er sant, og du vil med same få sjå Guds frelse i Kristus Jesus.

Der vil du sjå at ei hovudsak i det som der er sagt, er: Ein slik frelsar og øvste-prest har me fått av Gud: *Jesus Kristus, den rettferdige*, som er ei soning for verda sine synder, Guds sonoffer-lam som tok bort verda sine synder på ein einaste dag og med eitt einaste offer. Han blei gjort til synd for oss, så me skulle bli rettferdige for Gud i han, står det i siste verset me har vist til ovanfor.

Difor, om nokon er i Kristus, so er han ein ny skapning, det gamle hev forgjengest, sjå, alt hev vorte nytt! Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv ved Kristus og gav oss *forliks-teneste*, fordi Gud i Kristus forlikte verda med seg sjølv, so han ikkje lenger tilreknar dei misgjerningane deira og hev lagt forliksordet ned i oss. Alt dette er av Gud, i og ved Jesus Kristus. Utanom Jesus finst inga frelse.

Hadde Gud slutta her, so hadde Gud i Kristus forlikt verda med seg sjølv, men verda var ikkje dermed forlikt med Gud. Dei var like uforlikte med Gud, og det er dei til denne dag, sjå og les om farisearne og dei skriftlærde og Paulus før omvendinga, så ser du at Forliksordet var ikkje lagt ned i hjarto deira. For dei frøste av motstand, vold og mord mot Jesus og dei som lærde og vitna om han. Sameleis finn du det i dag

om du ser på verda ikring deg, og kanske i eige hjarta med. Kva meir må til?

Forlik deg nå med Gud!

Når to partar er usamde og uforlikte, så har samfunnet ein forlikskommisjon som prøver å forlika begge partar med kvarandre. Slik er det også med menneske sitt forhold til Gud. Det er ikkje nok at Gud i Kristus har forlikt verda (alle menneske) med seg sjølv, men kvar enkelt menneskehjarta må bli forlikt med Gud. Den oppgåva har Gud overlate til den *Heilage Ande*, og dei menneske som er forlikte med Gud og har fenge *forliks-ordet nedlagt i hjarta* ved trua på Jesus, er født av Anden. Her kan me ta Paulus som døme, som var ein motstandar mot Jesus og dei som trudde på han. Ein forfylgjar som frøste av hat og motstand i hjarta. Han kom inn i ljoset frå himmelen der han såg at det var Gud han sto imot, og Guds barn han forfylgte og at alt han sette si lit til var ikkje anna enn verdlaust skarn framfor den heilage og rettferdige Gud. Og så låg han der blind og nedslegen i det djupaste mørke i tre dagar før han ropa til himmelens Gud. Då vekte Gud Annanias midt på natta og bad han gå til Paulus for å forkynna forlikelsensord for han. Frå den stunda vart Paulus ein ny skapning. Med eit nytt hjarta og sinn, driven av Kristi kjærleik for å vinna menneske for Kristus. Han vitnar: «Eg er ved lova død for lova so eg kan leva for Gud. Eg lever ikkje sjølv lenger, men Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son som elskar meg og gav seg sjølv for meg». (les nøye gjennom teksten i 2. Kor. 5, 11-21 og Gal. 2, 19-21). *Er du forlikt med Gud?* Det er eit slikt oppgjerd Bibelen kallar omvending, og å bli født på nytt ved

trua på Jesus og forlikelsens-ord frå Golgata der Jesus døydde for dine synader for at du skulle bli rettferdig for Gud i han.

Rettferdiggjort for Gud

Når blir eit menneske rettferdiggjort for Gud? Det viser Jesus oss i Luk. 18, 9-14, der han talar til nokre som trudde dei var rettferdige for Gud, og fortel om to menn som kom til templet for å be: Den eine var ein farisear som bad soleis: Eg takkar deg Gud, fordi eg ikkje er som andre, røvarar, svikrar, horkarlar eller som den tollmannen nede ved døra. Eg fastar to gonger for veka, og gjev tiendeparten av alt eg tener til Guds rike. Den andre var ein tollmann som sto langt unna, slo seg for bringa og sa: «*Gud ver meg syndaren nådig!*» Jesus sa om dei: Tollaren gjekk *rettferdiggjort* heim til sitt hus, men hin ikkje.

Kva var skilnaden på desse to? Fari-searen held seg til sin eigen person, og takka Gud for at han ikkje var ein syndar, til eigne gjerningar og offer, til si eiga rettferd. Tollaren erkjente for Gud at han var ein syndar, og trudde at Gud var nådig og tilgav synd. Og Jesus seier at han kom ikkje for å kalla rettferdige (egenrettferdige) men syndarar til omvending.

Når tollaren gjekk heim rettferdiggjort, var det ved at Gud tilrekna han Jesu Kristi rettferdigheit ved trua på at Gud var syndarar nådig. Les Rom. 3. kap. så vil du sjå korleis eit menneske blir rettferdiggjort for Gud. Me tek med ein del av det her: «Etter di inkje kjøt (ikkje noko menneske) vert rettferdiggjort for Gud ved lov gjerningar. Men no hev ei rettferd frå Gud, ei som lova og profetane vitnar om, vorte openberra utan lova – ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus for alle og over alle som trur. For det fins ingen

skildnad; alle hev synda og vantar æra for Gud, og *dei vert rettferdigjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Jesus Kristus.* Honom synte Gud fram i blodet hans, som ein nådestol ved trua. **SOLEIS VILLE HAN SYNA SI RETTFERD.** (Jesus er Guds rettferd) – Han ville syna si rettferd i den tida som no er, so han kunne vera *rettferdig og gjera den rettferdig som har trua på*

Jesus. Kva er så vår ros? Ho er uteslengt. Etter kva lov? Lova om gjerningane? Nei, etter *lova om trua.* For me held fyre at mennesket vert rettferdigjort ved trua, utan lov gjerningar».

Tollaren blei rettferdigjort for Gud ved trua, utan lov gjerningar. Han blei forlikt med Gud ved trua, og fekk nok forlikelsens ord lagt ned i hjarta. Gå du same veien!

Amund Lid

Det er fullført!

Mange rop har lydt på jord frå sigersglade menneske. Mange nødrop har også runga på sjø og land. Aldri var det eit nødrop som står så alvorleg og tung som ropet fra menneskesonen: «Min Gud, min Gud, kvifor har du forlate meg?» Tenk for eit sverdsting i faderhjarta, dei som hadde vore eitt i liv og ånd, under trettitre års levetid. Alt i fullkommen harmoni. Ein son som sa: Å, gjera din vilje er min lyst. Eg har herleggjort deg på jorda, og fullført det verket du gav meg å gjera. Eg og Faderen er eitt, og mange fleire slike ord som vitnar det same.

Kven av dykk dreg ikkje straks opp att son sin eller uksen sin, dersom dei dett ned i ein brunn på ein sabbat? Her er ingen i tvil. Mange var dei som sette livet til for å berge sine born og eigedom. Her måtte Faderhjarta blø, og munnen teia. Nå kunne han ikkje opna skya og ropa over han: Dette er son min han som eg elskar, Han som eg har hugnad i. Mat. 3, 17. Aldri kan

mennesketanke eller hjarta forstå kva Faderen måtte lida. Aldri har det vore eit slikt nødrop frå jorda som då Sonen ropa: «Far, kvifor har du forlate meg?» Gud vere evig takk, Faderen og Sonen visste alt dette før verda sin grunnvoll vart lagt. Det seier Jesus sjølv. No er sjela mi full av uro, og kva skal eg seia? Fader frels meg frå denne stund: Men nei, difor er det eg er komen til denne stundi. Fader herleggjer namnet ditt! Joh. 12, 17. Her er noko stort og ufatteleg. Sonen herleggjerest ved nødrop. Faderen herleggjerest ved å teia. Kven kan tru og fatta dette? I sanning står Guds ord fast som vitner. For Guds dårskap er visare enn menneske, og Guds vannmakt er sterkare enn menneske. 1. Kor. 1, 25.

Så var det ikkje for seg sjølv Sonen måtte ropa til far, utan å få svar med det same. Han ropa i staden for alle fortapte og fordømde syndarer på jord. Han tok din og min dødsdom og Guds forbanning på seg. Skrifta seier:

Han vart såra for våre brot og sundbroten for våre synder, straffa låg på han, so me skulle få fred, og ved hans sår, har vi fått lækjedom. – Herren let råma han, det som vi hadde skuld i alle. Esa. 53, 5-6. Ikkje underleg at Pilautus roper ut over folkemengda i Jerusalem: «Sjå det menneske.» Kva som låg bak dette vitnemål veit vi ikkje. Var det medkjensle for å snu folkeropet frå korsfest til å gi Jesus fri? Men dei ropte endå sterkare. Gi oss Barrabas fri. Slik måtte det openberrast korleis menneskehjarta reagerte på Guds frelsa. Ikkje rart at angstropet frå han, som skulle bera domen for all denne Guds forakt, var useigeleg djup og sterk. Men der synda var stor, vart nøden og nåden endå større. Ja, dobbelt for alle syn-der.

I sanning vart Faderen herleggjord den tida Sonen vandra på jord. Herleggjord i den makt Sonen fekk: Han lækte sjuke, blinde fekk synet, døde vart oppreist, bundne løyste: «Som, datter, synda di er tilgitt.» Men den største herlegdom var vel da han tagde på Golgata. Han stod ved det han hadde tala – om dom over synda og syndaren. Han som skrifta vitnar om at «Gud er kjærleik.» Kjærleiken til sanninga gjekk over alt. Så Faderhjarta blødde i takt med Sonens hjarteslag. Tenk herleggjord ved å teia og lida. Slik er ikkje Adams barn, vi vil ikkje teia og ikkje lida.

Etter dei mørke timer og den tause himmel lyder endå eit rop: «Det er fullført!» Og vidare: «Fader, i dine

hender gjev eg mi ånd.» I det djupaste mørke og største vanæra tala Jesus slik. Kvifor, og kva grunn hadde han til det? Sikkert fordi det står skrive. Det som stod skrive møtte Jesus djevelen med i øydemarka, då han vart døypt til å vera både øvsteprest og offerlam. Her i øydemarka svara han ikkje på den sløge slange si freistung, men seier det står skrive: »Mennesket lever ikkje berre av brød, men av kvart ord som kjem frå Guds munn. Mat. 4, 4. Kvart ord frå Guds munn gav han sigeren, men det gav han også den djupaste fornedring like til å verta gjort til synd, til synd for oss!» Guds son måtte smaka både den lekamlege og den åndelege død, men ordet gav han den trøyst og kraft han trøng.

For han heng fast ved meg, difor vil eg fria han ut, eg vil berga han, av di han kjennar mitt namn. Han skal kalla på meg, og eg vil fria han ut, og eg vil vera med han i naudi og eg vil fria han ut og føra han til æra. Med eit langt liv vil eg metta han og lata han skoda mi frelsa. Salm. 91, 14. «Men eg er ikkje åleine, Faderen er med meg.» Joh. 16, 32. Difor sa Jesus: «Når de får lyft menneskesonen opp i høgdi, då skal de skyna at eg er den eg er, og at eg ikkje gjer noko av meg sjølv, men taler dette soleis som Far min lærde meg det, og han som sende meg er med meg, han let meg ikkje vera åleine, for eg gjer alltid det som tekkest han.» Joh. 8, 28-29.

Her seier Ordet at Faderen viste om alt Jesus måtte lida. Men han var

ikkje åleine. Guds barn, dette gjeld og deg, i din nød. Oss hadde han all grunn til å teia for, men han gjorde det for sin eigen son. For eit stort og herleg rop frå stedfortrederen sin munn: «Det er fullført!» Den døde får nytt liv ved Jesu kors. Dei sør-gjande vert trøysta. Om ei lita stund skal de sjå meg, og de skal verta hjarteglade. Desse som hadde sett han i hans fornedring under spott, hudstryking og korsfesting. No skulle dei få

sjå han att som den sigrande og herleggjorde.

For so vil far min, at kvar den som ser Sonen og trur på ham, skal ha evig liv, og at eg skal vekkja han opp att på den siste dag. Joh. 6, 40.

Fader-øyra skal aldri meir vera lukka for syndaren sitt nødrop. Det har Sonen ordna med, så lydar det: «Kall på meg den dag du er i naud, so vil eg fria det ut, og du skal prisa meg.» Salm. 50, 15.

Odd Dyrøy

Nyttårssamling i Hauge i Dalane

29. desember – 1. januar.

Talere: Lars Fossdal og Einar Kristoffersen

Ledere: Håvar Fjære m/flere

Pris: Kr. 260,-

Alle velkomne, men deltagere under 15 år bare sammen med foreldre.

Påmelding snarest – og senest innen 15. desember til:

Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 SANDEFJORD (tlf. 034-10 831).

Detaljert program blir sendt til hver enkelt påmeldt.

Begrenset plass.